

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 10. decembrī*

[Teksts labots ar 2021. gada 24. marta rīkojumu]

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Patvēruma politika – Procedūras, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu – Direktīva 2005/85/EK – 25. panta 2. punkts – Nepieņemamības pamati – Dalībvalsts lēmums noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu citā dalībvalstī iepriekš piešķirtas alternatīvās aizsardzības dēļ – Regula (EK) Nr. 343/2003 – Regula (ES) Nr. 604/2013

Lietā C-616/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *High Court* (Augstā tiesa, Īrija) iesniedza ar 2019. gada 2. jūlija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 16. augustā, tiesvedībā

M.S.,

M.W.,

G.S.

pret

Minister for Justice and Equality,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- [ar labojumiem, kas izdarīti ar 2021. gada 24. marta rīkojumu] M.S. vārdā – *C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, un J. Brick, solicitor,*

* Tiesvedības valoda – angļu.

- [ar labojumiem, kas izdarīti ar 2021. gada 24. marta rīkojumu] M.W. vārdā – *C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, un J. Watters, solicitor,*
- [ar labojumiem, kas izdarīti ar 2021. gada 24. marta rīkojumu] G.S. vārdā – *M. Conlon, SC, D. Leonard, barrister, un C. Ó Briain, solicitor,*
- [ar labojumiem, kas izdarīti ar 2021. gada 24. marta rīkojumu] Īrijas tieslietu un līdztiesības ministra vārdā – *M. Browne un G. Hodge, kā arī A. Joyce, pārstāvji, kam palīdz R. Barron, SC, un S. Kingston, barrister,*
- Eiropas Komisijas vārdā – *J. Tomkin, kā arī A. Azéma un M. Condou-Durande, pārstāvji,*

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 3. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes Direktīvas 2005/85/EK (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005, L 326, 13. lpp.), 25. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar trim tiesvedībām attiecīgi starp M.S., M.W. un G.S, no vienas puses, un *Minister for Justice and Equality* (tieslietu un līdztiesības ministrs, Īrija), no otras puses, par to, ka pēdējais minētais noraidīja prasītāju iesniegtos starptautiskās aizsardzības pieteikumus, pamatojoties uz to, ka viņiem bija piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesību akti

Direktīva 2005/85

- 3 Direktīvas 2005/85 1., 6. un 22. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(1) Kopējas patvēruma politikas, tostarp kopējas Eiropas patvēruma sistēmas, izveide ir daļa no Eiropas Savienības mērķa pakāpeniski radīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas ir atvērta tiem, kuri, apstākļu spiesti, likumīgi meklē aizsardzību Kopienā.

[..]

(6) Bēgļa statusa piešķiršanas un atņemšanas noteikumu tuvināšanai vajadzētu palīdzēt ierobežot patvēruma meklētāju otrreizēju plūsmu starp dalībvalstīm, ja šādu plūsmu izraisītu tiesisko regulējumu atšķirības.

[..]

(22) Dalībvalstīm būtu jāizskata visi pieteikumi pēc būtības, t.i., jāizvērtē, vai attiecīgo pieteikuma iesniedzēju var atzīt par bēgli saskaņā ar Padomes Direktīvu 2004/83/EK (2004. gada 29. aprīlis) par obligātiem standartiem trešās valsts pilsoņu vai bezvalstnieku atzīšanai par bēgļiem vai personām, kam citādi vajadzīga starptautiska aizsardzība, un piešķirtās aizsardzības saturu [(OV

2004, L 304, 12. lpp.)], izņemot, ja šī direktīva paredz citādi, jo īpaši, ja var pamatoti pieņemt, ka cita valsts veiktu pārbaudi vai nodrošinātu pietiekamu aizsardzību. Jo īpaši dalībvalstīm nebūtu jāizvērtē patvēruma pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts pieteikuma iesniedzējam ir piešķirusi bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību un šī valsts pieteikuma iesniedzēju uzņems atpakaļ.”

4 Saskaņā ar Direktīvas 2005/85 1. pantu tās mērķis ir noteikt minimālos standartus dalībvalstu piemērotajās procedūrās bēgļa statusa piešķiršanai un atņemšanai.

5 Minētās direktīvas 2. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

[..]

k) “palikt dalībvalstī” nozīmē palikt teritorijā, ietverot dalībvalsts robežu vai tranzīta zonu, kurā patvēruma meklētājs ir iesniedzis pieteikumu vai kurā šis pieteikums tiek izvērtēts.”

6 Šīs pašas direktīvas 25. pantā “Nepieņemami pieteikumi” ir noteikts:

“1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.)], dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2004/83], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt patvēruma pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi bēgļa statusu;

b) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par meklētāja pirmo patvēruma valsti saskaņā ar 26. pantu;

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par meklētājam drošu trešo valsti saskaņā ar 27. pantu;

d) meklētājs drīkst palikt attiecīgajā dalībvalstī, pamatojoties uz citiem faktiem, kā arī tāpēc, ka [kuru dēļ] viņam ir piešķirts statuss, kas ir līdzvērtīgs bēgļa statusa tiesībām un pabalstiem saskaņā ar Direktīvu [2004/83];

e) meklētājs drīkst palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā, pamatojoties uz citiem faktiem, kas aizsargātu viņu no repatriēšanas, gaidot statusa noteikšanas procedūras rezultātus saskaņā ar d) apakšpunktu;

[..].”

Direktīva 2013/32/ES

7 Direktīva 2005/85 tika pārstrādāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.).

8 Direktīvas 2013/32 58. apsvērumā ir noteikts:

“Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, Apvienotā Karaliste un Īrija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tām šī direktīva nav saistoša un nav jāpieņem.”

9 Atbilstoši šīs direktīvas 1. pantam tās mērķis ir noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.)].

10 Direktīvas 2013/32 33. pants “Nepieņemami pieteikumi” ir formulēts šādi:

“1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.)], dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;

[..]”

11 Direktīvas 2013/32 53. panta “Atceļšana” pirmajā daļā ir noteikts:

“Direktīvu [2005/85] tām dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, atceļ no 2015. gada 21. jūlija, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņu II pielikuma B daļā minētās direktīvas transponēšanai valsts tiesību aktos.”

Dublinas III regula

12 Regulas Nr. 604/2013 (turpmāk testā – “Dublinas III regula), ar ko tika grozīta un atcelta Regula Nr. 343/2003 (turpmāk tekstā – “Dublinas II regula”), 2. un 41. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Kopējas patvēruma politikas, tostarp kopējas Eiropas patvēruma sistēmas (KEPS), izveide ir daļa no [Savienības] mērķa pakāpeniski radīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas ir atvērta tiem, kuri, apstākļu spiesti, likumīgi meklē aizsardzību Savienībā.

[..]

(41) Saskaņā ar 3. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, minētās dalībvalstis ir paziņojušas, ka vēlas piedalīties šīs regulas pieņemšanā un piemērošanā.”

13 Šīs regulas mērķis, kā izriet no tās 1. panta, ir paredzēt kritērijus un mehānismus attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, precizējot, ka šādi pieteikumi – kā izriet no Direktīvas 2011/95 2. panta h) punktā, uz ko ir atsauce Dublinas III regulas 2. panta b) punktā, ietvertās definīcijas – ir vērsti uz bēgļa statusa vai starptautiskās aizsardzības statusa saņemšanu.

14 Minētās regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts:

“Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.”

15 Šīs pašas regulas 48. pantā ir paredzēts:

“[Dublinas II regulu] atceļ.

[..]

Atsauces uz atcelto regulu vai pantiem uzskata par atsaucēm uz šo regulu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.”

Īrijas tiesības

16 Saskaņā ar *International Protection Act 2015* (2015. gada Starptautiskās aizsardzības likums) 21. panta 2. punkta a) apakšpunktu starptautiskās aizsardzības pieteikums nav pieņemams, ja pieteikuma iesniedzējam bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu ir piešķirusi cita dalībvalsts.

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

17 M.S., M.W. un G.S. ir trešo valstu valstspiederīgie, kuri pēc alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanas Itālijā ieradās Īrijā 2017. gadā un tur *International Protection Office* (Starptautiskās aizsardzības birojs, Īrija) iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

18 Starptautiskās aizsardzības birojs ar 2017. gada 1. decembra un 2018. gada 2. februāra un 29. jūnija lēmumiem noraidīja šos pieteikumus, pamatojoties uz to, ka ieinteresētajām personām jau bija piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss citā dalībvalstī, proti, Itālijā.

19 M.S., M.W. un G.S. cēla prasības par šiem lēmumiem *International Protection Appeals Tribunal* (Starptautiskās aizsardzības lietu apelācijas tiesa, Īrija), kas attiecīgi ar 2018. gada 23. maija, 28. septembra un 18. oktobra lēmumiem tās noraidīja.

20 Prasītāji pamatlietā vērsās *High Court* (Augstā tiesa, Īrija) ar prasību atcelt minētos lēmumus.

21 Atsaucoties uz 2019. gada 19. marta sprieduma *Ibrahim* u.c. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219) 58. un 71. punktu, iesniedzējtiesa atgādina, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā dalībvalstīm ir atļauts noraidīt patvēruma pieteikumu kā nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējam citā dalībvalstī ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, vai tas būtu bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss. Saskaņā ar Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta a) apakšpunkta sistēmu šāda iespēja attiecas tikai uz gadījumu, ja pieteikuma iesniedzējam citā dalībvalstī ir piešķirts bēgļa statuss.

22 Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2013/32 un Dublinas III regulas kopīgu piemērošanu nevienai dalībvalstij nav jāizskata starptautiskās aizsardzības pieteikums, ja citā dalībvalstī jau ir piešķirta alternatīvā aizsardzība.

- 23 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka Īrija, lai gan tā ir piedalījusies Dublinas III regulas pieņemšanā un piemērošanā, ir nolēmusi nepiedalīties Direktīvas 2013/32 pieņemšanā un piemērošanā, kaut arī Direktīva 2005/85 joprojām ir saistoša šajā dalībvalstī.
- 24 Šādā kontekstā iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai gadījumā, ja dalībvalstij ir saistoša Direktīvas 2005/85 un Dublinas III regulas kopīga piemērošana, šīs direktīvas 25. pants ir interpretējams tādējādi, ka tam pretrunā ir dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējam jau ir piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī. It īpaši minētajai tiesai rodas jautājums par to, kāds ir minētās direktīvas 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā paredzēto nepieņemamības pamatu tvērums, it īpaši attiecībā uz šajās normās lietotā jēdziena “attiecīgā dalībvalsts” interpretāciju.
- 25 Turklāt iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai tas, ka trešās valsts valstspiederīgais, kurš ir saņēmis alternatīvās aizsardzības statusu pirmajā dalībvalstī, iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu otrā dalībvalstī, ir tiesību ļaunprātīga izmantošana, tādējādi tad, ja tas tā ir, šī otrā dalībvalsts var uzskatīt šādu pieteikumu par nepieņemamu.
- 26 Šādos apstākļos *High Court* (Augstā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā minētā atsauce uz “attiecīgo dalībvalsti” nozīmē a) pirmo dalībvalsti, kura piešķirusi starptautiskās aizsardzības meklētājam aizsardzību, kas ir ekvivalenta patvērumam, vai b) otro dalībvalsti, kurai ir iesniegts secīgs starptautiskās aizsardzības pieteikums, vai c) jebkuru no šīm dalībvalstīm?
- 2) Ja trešās valsts valstspiederīgajam ir piešķirta starptautiskā aizsardzība alternatīvās aizsardzības veidā pirmajā dalībvalstī un viņš pārceļas uz otras dalībvalsts teritoriju, vai tad secīga starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšana otrajā dalībvalstī ir tāda tiesību ļaunprātīga izmantošana, kas ļauj otrajai dalībvalstij pieņemt pasākumu, kurā paredzēts, ka šāds secīgs pieteikums nav pieņemams?
- 3) Vai Direktīvas 2005/85 25. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā, ka dalībvalsts, kurai nav saistoša [Direktīva 2013/32], bet kurai ir saistoša [Dublinas III regula], pieņem tādus tiesību aktus, kādi ir izskatāmajā lietā, ar ko trešās valsts valstspiederīgā patvēruma pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu, ja cita dalībvalsts viņam iepriekš ir piešķirusi alternatīvo aizsardzību?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un trešo prejudiciālo jautājumu

- 27 Ar pirmo un trešo jautājumu, kuri ir jāapskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts, kurai ir piemērojama Dublinas III regula, bet nav saistoša Direktīva 2013/32, tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek atzīts par nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējam ir citā dalībvalstī piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss.
- 28 Vispirms ir jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 8., 11. un 12. punkta, ka Īrija ir nolēmusi, pirmkārt, nepiedalīties Direktīvas 2013/32, ar ko attiecībā uz dalībvalstīm, kam tā saistoša, tika atcelta Direktīva 2005/85, pieņemšanā un piemērošanā un, otrkārt, piedalīties Dublinas III regulas, ar ko tika atcelta un aizstāta Dublinas II regula, pieņemšanā un piemērošanā.

- 29 Līdz ar to Īrijai patvēruma pieteikumu izskatīšanas procedūras noteikumu jomā ir jāpiemēro Direktīva 2005/85 un Dublinas III regula kopā.
- 30 Saskaņā ar Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punktu dalībvalstis var uzskatīt patvēruma pieteikumu par nepieņemamu šajā tiesību normā minētajos gadījumos.
- 31 Kā izriet no šī sprieduma 24. punkta, iesniedzējtiesai rodas jautājums par to, vai Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā minētie nepieņemamības pamati ļauj dalībvalstij noraidīt kā nepieņemamu patvēruma pieteikumu, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kurš iepriekš ir saņēmis alternatīvās aizsardzības statusu citā dalībvalstī. Pēc minētās tiesas domām, tā tas būtu gadījumā, ja šajās tiesību normās ietvertais jēdziens “attiecīgā dalībvalsts” būtu jāinterpretē tādējādi, ka tas var nozīmēt dalībvalsti, kurā minētajam valstspiederīgajam iepriekš ir piešķirta alternatīvā aizsardzība.
- 32 Šajā ziņā Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējs drīkst palikt “attiecīgajā dalībvalstī”, pamatojoties uz citiem faktiem, kuru dēļ viņam ir piešķirts statuss, kas ir līdzvērtīgs bēgļa statusa tiesībām un pabalstiem saskaņā ar Direktīvu 2004/83.
- 33 Attiecībā uz šīs direktīvas 25. panta 2. punkta e) apakšpunktu tajā ir noteikts, ka dalībvalstis var uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu, ja meklētājs drīkst palikt “attiecīgās dalībvalsts” teritorijā, pamatojoties uz citiem faktiem, kas aizsargātu viņu no repatriēšanas, gaidot statusa noteikšanas procedūras rezultātus saskaņā ar minētās direktīvas 25. panta 2. punkta d) apakšpunktu.
- 34 Lai arī Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertais jēdziens “cita dalībvalsts” nozīmē dalībvalsti, kurā pieteikuma iesniedzējam iepriekš ir piešķirts bēgļa statuss, šīs direktīvas 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā ietvertais jēdziens “attiecīgā dalībvalsts” savukārt attiecas uz dalībvalsti, kurā pieteikuma iesniedzējs drīkst palikt citu šajās pēdējās minētajās tiesību normās noteikto iemeslu dēļ.
- 35 Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumā 41. punktā, atšķirīgu jēdzienu lietošana, pirmkārt, Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta a) apakšpunktā un, otrkārt 25. panta 2. panta d) un e) apakšpunktā nozīmē, ka Savienības likumdevējs ir vēlējis paredzēt divus dažādus gadījumus, tādēļ jēdzienu “attiecīgā dalībvalsts” nevar uzskatīt par ekvivalentu jēdzienam “cita dalībvalsts”.
- 36 No tā izriet, ka Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā paredzētā “attiecīgā dalībvalsts” nenozīmē dalībvalsti, kura attiecīgajam pieteikuma iesniedzējam iepriekš ir piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.
- 37 Šo interpretāciju apstiprina minēto tiesību normu konteksts. Šīs direktīvas 2. panta k) punktā ir definēts jēdziens “palikt dalībvalstī”, kas nozīmē palikt tās dalībvalsts teritorijā, kurā tika iesniegts vai izskatīts patvēruma pieteikums. Minētās direktīvas 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunkta tiesību normās atsauce ir konkrēti uz gadījumu, kurā pieteikuma iesniedzējam ir atļauts palikt attiecīgajā dalībvalstī vai attiecīgās dalībvalsts teritorijā.
- 38 Līdz ar to, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumā 44. punktā, Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā ietvertais jēdziens “attiecīgā dalībvalsts” nozīmē dalībvalsti, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis patvēruma pieteikumu un kuras teritorijā viņš drīkst palikt vai nu tādēļ, ka šī dalībvalsts jau iepriekš viņam ir piešķirusi statusu, kas ir līdzvērtīgs bēgļa statusa tiesībām un pabalstiem, vai arī tādēļ, ka procedūra, kas ļauj noteikt šādu statusu, vēl nav pabeigta.
- 39 No tā izriet, ka šīs direktīvas 25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunktā minētie nepieņemamības pamati neļauj dalībvalstij noraidīt kā nepieņemamu patvēruma pieteikumu, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kurš iepriekš ir saņēmis alternatīvās aizsardzības statusu citā dalībvalstī.

- 40 Ir skaidrs, ka Direktīvas 2005/85 25. panta 1. punktā ir noteikts, ka minētā panta 2. punktā ir uzskaitīti nepieņemamības pamati papildus “gadījumiem, kad pieteikums netiek izvērtēts [izskatīts] saskaņā ar [Dublinas II regulu]”, un viens no šiem neizskatīšanas pamatiem, kas ir ietverts šīs regulas 16. panta 1. punkta e) apakšpunktā, paredz, ka dalībvalstij, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar šo regulu, ir pienākums uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo, kura pieteikumu tā ir noraidījusi un kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez atļaujas saņemšanas.
- 41 Šajā ziņā saistībā ar Direktīvas 2005/85 un Dublinas II regulas kopīgu piemērošanu Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta a) apakšpunktā dalībvalstij ir atļauts noraidīt patvēruma pieteikumu kā nepieņemamu vienīgi tad, ja pieteikuma iesniedzējam cita dalībvalsts ir piešķirusi bēgļa statusu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 58. un 71. punkts). Tātad dalībvalsts, kurā patvēruma pieteikumu ir iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kam ir piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī, nevar noraidīt šo pieteikumu kā nepieņemamu, pamatojoties uz Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Taču šī pirmā dalībvalsts var vienmēr sākt atpakaļuzņemšanas procedūru, pamatojoties uz Dublinas II regulas 16. panta 1. punkta e) apakšpunktu.
- 42 Tomēr ir jāatgādina, kā izriet no šī sprieduma 28. punkta, ka Īrija, būdama pakļauta Direktīvas 2005/85, kura tika atcelta ar Direktīvu 2013/32, piemērošanai, ir nolēmusi piedalīties Dublinas III regulas, ar ko tika atcelta Dublinas II regula, pieņemšanā un piemērošanā. Līdz ar to ir jāuzskata, ka šai dalībvalstij nav saistoša nedz Direktīva 2013/32, nedz Dublinas II regula.
- 43 Direktīvas 2005/85 25. panta 1. punktā ietvertā atsauce uz Dublinas II regulu tātad ir jāsaprot kā atsauce arī uz Dublinas III regulu saskaņā ar pēdējās minētās regulas 48. pantu. Turklāt saskaņā ar Dublinas III regulas II pielikumā ietverto atbilstības tabulu Dublinas II regulas 16. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētais neizskatīšanas pamats turpmāk ir paredzēts Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā.
- 44 Attiecībā uz Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzēto neizskatīšanas pamatu Tiesa saistībā ar Direktīvas 2013/32 un Dublinas III regulas kopīgo piemērošanu ir nospriedusi, ka dalībvalsts nevar likumīgi vērsties pie citas dalībvalsts, lai tā saskaņā ar šajā regulā noteiktajām procedūrām uzņemtu vai atpakaļuzņemtu trešās valsts valstspiederīgo, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pirmajā no šīm dalībvalstīm pēc tam, kad otrajā dalībvalstī tam ir piešķirta alternatīvā aizsardzība. Šajā situācijā Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka šāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšana ir jānodrošina ar lēmumu par nepieņemamību, piemērojot Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu, nevis pieņemot lēmumu par pārsūtīšanu un neizskatīšanu atbilstoši Dublinas III regulas 26. pantam (rikojums, 2017. gada 5. aprīlis, *Ahmed*, C-36/17, EU:C:2017:273, 39. un 41. punkts, kā arī spriedums, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 78. un 79. punkts).
- 45 Tādējādi, ņemot vērā, ka Īrijai nav saistoša nedz Direktīva 2013/32, nedz Dublinas II regula, situācijā, kurā patvēruma meklētājam ir piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī, Īrijas kompetentās iestādes nevar nedz pieņemt lēmumu par nepieņemamību atbilstoši Direktīvai 2013/32, nedz arī sākt uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas procedūru, pamatojoties uz Dublinas II regulu, tādējādi šīm iestādēm principā ir pienākums izskatīt patvēruma pieteikumu.
- 46 Tomēr šāda situācija, pat ja tā izrietētu no Īrijas izvēles nepiemērot noteiktus kopējas Eiropas patvēruma sistēmas pasākumus, būtu pretrunā ne tikai šīs sistēmas loģikai, bet arī Direktīvas 2005/85 un Dublinas III regulas mērķiem.
- 47 Šajā ziņā, kā izriet no šī sprieduma 41. un 44. punkta, Savienības likumdevējs – gan saistībā ar Direktīvas 2005/85 un Dublinas II regulas kopīgu piemērošanu, gan Direktīvas 2013/32 un Dublinas III regulas piemērošanu – ir uzskatījis, ka dalībvalstij nav jāuzskata patvēruma pieteikums, ja

pieteikuma iesniedzējam jau ir piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī. Šis konstatējums it īpaši ir atspoguļots Direktīvas 2005/85 22. apsvērumā, saskaņā ar kuru dalībvalstīm nebūtu jāizvērtē patvēruma pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts pieteikuma iesniedzējam ir piešķirusi bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību un šī valsts pieteikuma iesniedzēju uzņems atpakaļ.

- 48 Šādā kontekstā ir jāatgādina, ka savstarpējas uzticēšanās starp dalībvalstīm principam, uz ko ir balstīta kopējā Eiropas patvēruma sistēma, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tas ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 84. punkts).
- 49 Saskaņā ar Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu dalībvalsts kā nepieņemamu var noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir piešķirta aizsardzība, kas atzīta par pietiekamu trešā valstī.
- 50 Šādos apstākļos, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumā 70. punktā, uzlikt pienākumu Īrijai, kura piedalās Dublinas III regulas piemērošanā, izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kurš iepriekš ir saņēmis alternatīvo aizsardzību citā dalībvalstī, nebūtu saderīgi ar to, ka tā var noraidīt kā nepieņemamu šādu pieteikumu, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir piešķirta aizsardzība, kas atzīta par pietiekamu trešā valstī.
- 51 Turklāt, kā izriet no tās 6. apsvēruma un 1. panta, Direktīvas 2005/85 mērķis ir noteikt minimālos standartus saistībā ar procedūru bēgļa statusa piešķiršanai vai atņemšanai dalībvalstīs, lai ierobežotu patvēruma meklētāju otrreizēju plūsmu starp dalībvalstīm, ja šādu plūsmu izraisītu tiesisko regulējumu atšķirības šajās dalībvalstīs. Attiecībā uz Dublinas III regulu Tiesa ir nospriedusi, ka tās mērķis ir it īpaši novērst šādu plūsmu, ieviešot vienotus mehānismus un kritērijus, lai noteiktu dalībvalsti, kas atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 2. aprīlis, H. un R., C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280, 77. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 52 Ja tādi dalībvalstij, kurai ir saistoša Direktīva 2005/85 un Dublinas III regula, kā Īrijai, būtu jāizvērtē patvēruma pieteikumi, ko iesnieguši trešo valstu valstspiederīgie, kuriem jau ir piešķirta alternatīvā aizsardzība citā dalībvalstī, šāda situācija varētu mudināt minētos valstspiederīgos doties uz citām dalībvalstīm, tādējādi radot otrreizēju plūsmu, ko tieši minētā direktīva un regula tiecas novērst (pēc analogijas attiecībā uz Dublinas III regulu skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52. punkts).
- 53 No tā izriet, ka tad, ja dalībvalstis kā nepieņemamu var noraidīt patvēruma pieteikumu, ja pieteikuma iesniedzējam ir pietiekama aizsardzība trešā valstī, tām, ņemot vērā kopējās Eiropas patvēruma sistēmas kontekstu un mērķus, *a fortiori* ir jārikojas tāpat kā tad, ja pieteikuma iesniedzējam jau ir piešķirta alternatīvā aizsardzība kādā dalībvalstī.
- 54 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2005/85 25. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā dalībvalsts, kurai ir piemērojama Dublinas III regula, bet nav saistoša Direktīva 2013/32, tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek atzīts par nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējam ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss citā dalībvalstī.

Par otro jautājumu

- 55 Ņemot vērā uz pirmo un trešo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu atbilde nav jāsniedz.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2005/85/EK (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu, 25. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā dalībvalsts – kurai ir piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, bet nav saistoša Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai – tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek atzīts par nepieņemamu, ja pieteikuma iesniedzējam ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss citā dalībvalstī.

[Paraksti]